

Losse nummers f 1,50
Bfr.25

N.I.K.S.
=====

ORGAAN VAN DE NVSH-LANDELIJKE WERKGROEP PDOFILIE
Werkgroep tot emancipatie van oudere-jongere relaties

o-o-o-o-o-o-o-o-o-o

UIT DE INHOUD
=====

BLZ
===

Ten geleide	69
Kindersexualiteit, pedofilie en strafrecht, door Dr. F. Bernard	70
Brief aan de pers	73
Bedengkingen van een flik, door een gepensioneerd politiemann	75
Verslag thema-avond Groningen, door Jan Schuijjer	76
Verslag werkgroep Utrecht, door Hannie Boidin	81
NIKS NIEUWS	82
Wij lezen	83
De liefde voor een kind, (uit de Volkskrant)	84
Berichten uit het buitenland	85
Gedicht, door R. Geus	86

Rotterdam juli/augustus 1977

1e jaargang

nummer 6

NIKS

=====

naar integratie kindersexualiteit

6e jaargang nr. 6

juli/augustus 1977

verschijnt v.z.m. maandelijks

ORGAAN VAN DE NVSH-WERKGROEP PEDOFILIE

=====

Redactie:

Dr. F. Bernard en G. Zwerus postbus 6614 Rotterdam

Voor het dagelijks beleid is de redactie verantwoordelijk.

Gesigneerde artikelen komen voor rekening van de auteurs.

Ten geleide

Voor U ligt het zomernummer van NIKS met zoals gebruikelijk nieuws en informatie uit alle windstreken. (deze keer 18 bladzijden dik)

Door een technisch mankement ontvingen enkele abonneés nummer 5 met een blanco pagina. Dit spijt ons zeer, wij hebben inmiddels maatregelen genomen om dit in de toekomst te voorkomen.

De redactie.

Een vergelijking tussen landen

De variabiliteit van het strafrecht inzake kindersexualiteit en pedofilie in de verschillende landen weerspiegelen een grote onzekerheid tegenover dit verschijnsel. De motieven voor strafrechtelijke bepalingen wisselen van land tot land en van tijd tot tijd van geen strafbepaling tot doodstraf. In Nederland kan men maximaal 12 jaar gevangenis krijgen voor een contact met een meisje beneden de 12 jaar (art. 244 W.v.S.) en 6 jaar voor een relatie van seksuele aard met iemand onder de 16 jaar (art. 247 W.v.S.).

Ook de houding van de mensen tegenover de pedofilie en de kindersexualiteit kan sterk uiteenlopen in verschillende landen en cultuurperiodes. Hieruit zou kunnen blijken dat men ook elders niet goed raad weet met het verschijnsel.

Bij het lezen van onderstaand overzicht van wetgevingen in het buitenland dient men zich bewust te zijn van het feit, dat men uit de wetgeving niet zonder meer het recht van een gemeenschap kan kennen. De praktische toepassing kan sterk afwijken van hetgeen in de wets tekst staat.

Ik wil er nog op wijzen, dat ook als geen leeftijdsgrens is overschreden, en ook als het delict slechts vervolgbaar is op klacht, de justitie in een aantal landen toch omwegen vindt om tot bestrafing te komen, b.v. via openbare schennis van de eerbaarheid, overlast de bureu aangedaan, aantasting van het karakter van een woonbuurt. Dit maakt het beeld, zonder exacte en recente gegevens uit het land zelf, soms zo weinig zeggend.

Enkele wetgevingen

Bondsrepubliek Duitsland (BRD):

Sinds 1 januari 1975 luidt het artikel 175 van het Duitse wetboek van strafrecht: Par. 175. Homosexuelle Handlungen. Ein Mann über achtzehn Jahren, der sexuelle Handlungen an einem Mann unter achtzehn Jahren vornimmt oder von einem Mann unter achtzehn Jahren an sich vornehmen lässt, wird mit Freiheitsstrafe bis zu fünf Jahren oder mit Geldstrafe bestraft.

Par. 176 heeft rechtstreeks betrekking op kindersexualiteit en pedofilie en heeft de volgende tekst:

Sexueller Misbrauch von Kindern. Wer sexuelle Handlungen an einer Person unter vierzehn Jahren (Kind) vornimmt oder an sich von dem Kind vornehmen lässt, wird mit Freiheitsstrafe von sechs Monaten bis zu zehn Jahren, in minder schweren Fällen mit Freiheitsstrafe bis zu fünf Jahren oder mit Geldstrafe bestraft.

De aanvullingen op deze artikelen hebben we buite beschouwing gelaten. De quintessens is weergegeven. (Er is een "Absehenklansel" voor handelingen met 14 tot 18 jarigen). Het algemeen Schutzalter in Duitsland is veertien jaar (Nederland 16 jaar). Bescherming van meisjes is door artikel 182 uitgebreid tot 16 jaar, mits zij "unbescholten" zijn.

Par. 182 zegt: Verführung. Wer ein Mädchen unter sechzehn Jahren dazu verführt mit ihm den Beischlaf zu volziehen, wird mit Freiheitsstrafe bis zu einem Jahr oder mit Geldstrafe bestraft. (Die Tat wird nur auf Antrag verfolgt. Die Verfolgung der Tat is ausgeschlossen, wenn der Täter die Verführte geheiratet hat).

Opgemerkt zij, dat homoseksuele handelingen tussen vrouwen niet strafbaar zijn. De wet spreekt immers van mannen!

België

België is een van de zeer weinige landen waar de "age of consent" in de laatste jaren niet is verlaagd maar verhoogd (van zestien naar achttien), indien het homofiele kontakten betreft.

Artikel 372 van het belgische wetboek van strafrecht luidt (Staatsblad van 27-29 mei 1912): Elke aanranding van de eerbaarheid, zonder geweld of bedreiging gepleegd op de persoon of met behulp van de persoon van een kind van het mannelijke of vrouwelijke geslacht beneden de volle leeftijd van zestien jaar wordt gestraft met opsluiting.

De aanranding van de eerbaarheid, zonder geweld of bedreiging door een bloedverwant in de opgaande lijn gepleegd op de persoon of met behulp van de persoon van een minderjarige, zelfs indien deze de volle leeftijd van zestien jaar heeft bereikt, maar niet ontvoegd is door het huwelijk, wordt gestraft met dwangarbeid van tien tot vijftien jaar.

In 1965 wordt ingevoegd het artikel 372 bis (Staatsblad van 15 april 1965). Daarin staat: Onverminderd de toepassing van artikel 372, wordt elke aanranding van de eerbaarheid, zonder geweld of bedreiging gepleegd door een persoon die de volle leeftijd van achttien jaar heeft bereikt, op de persoon of met behulp van de persoon van een minderjarige van het zelfde geslacht beneden de volle leeftijd van achttien jaar, gestraft met gevangenisstraf van zes maanden tot drie jaar en met geldboete van zesentwintig frank tot duizend frank. België is zeer strikt in de toepassing van deze artikelen.

Luxemburg:

In Luxemburg gold tot voor kort een leeftijdsgrens van 14 jaar. Deze grens is thans - door invloed vanuit België - verhoogd tot 18 jaar voor homofiele kontakten. Gelijkgeschakeld met België, dus. Dit geschiedde onder protest van de Minister van Justitie van Luxemburg, die daar geen heil in zag.

Engeland:

The age of consent voor heterofiele kontakten in Engeland is 16 jaar. Voor homofiele kontakten is dat 21 jaar. Enkele jaren geleden was homofilie voor alle leeftijden strafbaar. Een duidelijke vooruitgang dus. Overwogen wordt om de leeftijd (age of consent) drastisch te verlagen. De engelse "werkgroep pedofilie" pleit voor afschaffing van de leeftijdsgrenzen "in sexualibus". Ik moge hier verwijzen naar het rapport van de "paedophile Information Exchange (PIE)", getiteld "Evidence on the Law relating to and Penalties for certain Sexual Offences involving Children, for the Home Office Criminal Law Revision Committee", van november 1975.

Italië:

De leeftijdsgrens is gesteld op zestien jaar, volgens artikel 530 van het italiaanse wetboek van strafrecht. Er wordt geen verschil gemaakt tussen hetero- en homofilie. Iedereen die een onwelgevoegelijke daad verricht met of in aanwezigheid van een persoon onder de zestien jaar is strafbaar met gevangenisstraf tot een maximum van drie jaar. Vervolging kan alleen plaats vinden op aanklacht van het slachtoffer, zijn ouders of voogden. Ook moet de minderjarige "van onbesproken gedrag" zijn. Seksuele handelingen die voortspruiten uit misbruik van positie of gezag worden gestraft met een maximum van vijf jaar als geen geweld gebruikt is. Bij geweld geldt een maximum van tien jaar. Er is dus geen diskriminatie tussen hetero- en homofiele kontakten en relaties.

(Beneden de leeftijd van 12 jaar bestaat echter wel vervolgbaarheid zonder klacht.)

Noorwegen:

Ook hier is de algemene leeftijdsgrens zestien jaar. Op ontuchtige handelingen met kinderen onder de 14 jaar staat een maximum gevangenisstraf van vijftien jaar en bij toebrengen van lichamelijk letsel levenslang. Wanneer het een kind betreft tussen de veertien en zestien, dan is de maximumstraf vijf jaar.

Zestien is de leeftijdslimiet, maar wanneer de jongere onder het gezag van de ouders staat of onder diens hoede is, dan wordt de leeftijdsgrens achttien jaar en de maximumstraf als de jongere boven de zestien is, wordt dan ten hoogste één jaar.

Op schennis der openbare eerbaarheid staat een maximumstraf van drie maanden.

Zweden:

De zweedse commissie-Kjellin (adviescommissie Zedelijkheidswetgeving) stelt voor de beschermende leeftijd, voor zowel heterosexuele als voor homosexuele contacten te stellen op 14 jaar. (Sexuella övergrepp, blz. 12 en 73-95, uitgave Justitiedepartementet, Stockholm 1976).

Zie hiervoor ook NIKS no.4, blz. 51

Verenigde Staten van Noord-Amerika:

Over het algemeen is de zedenwet streng in Amerika, maar verschilt ook sterk van staat tot staat. In de laatste jaren zijn er ingrijpende veranderingen, zo is het "age of consent" in een aantal staten verlaagd, bijvoorbeeld in Utah, Virginia, Hawaii en Maine is de 14-jaargrens ingevoerd.

Japan:

Japan kent een "Schutzalter" van dertien jaar en er is geen discriminatie tussen homofiele en heterofiele contacten. Als ik goed ben ingelicht betekent dat in wezen twaalf jaar, want de japper wordt één jaar bij zijn geboorte. Ofschoon het nieuwe japanse wetboek van strafrecht met behulp van duitse juristen is opgezet heeft men de strenge duitse zedenwet niet overgenomen.

Conclusie

Het is voor de sexuoloog en de psychiater interessant deze gegevens naast elkaar te zetten. Zij zijn leerzaam: wat in een bepaald land, of in een bepaalde cultuurperiode, als pathologisch en strafbaar wordt gezien, hangt van de houding van de samenleving in dat bepaalde land en in die bepaalde cultuurperiode, af. De rechtspraak is daar een (vaak achteraan hinkend) uitvloeisel van. Zowel in de psychiatrie (sexuologie) als ook in de rechtspraak wordt in sexualibus een waardeoordeel ingebouwd dat moraliserend van aard is en er in wezen niet thuishoort. (Zie ook het artikel "Pedofilie- waar spreken wij over", in NIKS, no.1, blz.3).

LITERATUUR

Wetboeken van de verschillende landen

Dr.V.Servatius: Wetgeving en sexueel gedrag, Enclave, Rotterdam 1961

Dr.F.Bernard : Wetgeving in het buitenland, in Pedofilie en Samenleving rapport van de werkgroep Pedofilie, ingesteld door het Nationaal Centrum voor Geestelijke Volksgezondheid (NCGV), Utrecht, december 1976.

0-0-0-0-0

Io t'amo
Piero !
Ma che vuol dire Amare
e Amor
cos'
é
se non quel sentimento
irrazionale
che a te m'unisce
in eterna comunione
di corpo e d'anima?

Luciano Massimo Consoli

25 april 1977

LWG Pedofilie

Ontucht in krantekoppen

Aan de redacties van: Algemeen Dagblad, Goudse Courant, het Parool, de Stem, de Telegraaf, Trouw, Tubantia, Utrechts Nieuwsblad, het Vaderland, Het Vrije Volk, Zwolse Courant.

Geachte redacties,

Onlangs, om precies te zijn op zaterdag 9 april j.l., troffen wij in Uw kranten een bericht aan waarbij in de kop nadrukkelijk het woord "ontucht" werd gebruikt. Het ging hier om een wethouder van een Limburgse stad die was gearresteerd wegens een intiem lichamelijk contact met een jongen van veertien. Nu weten wij - het dagelijks bestuur van de landelijke werkgroep pedofilie van de NVSH - dat dergelijke contacten naar de wet worden aangemerkt als "misdrijf" en "ontuchtige handelingen". Wij weten ook, vermoedelijk beter dan welke andere instantie ook, dat mensen hierom veroordeeld en gevangengezet worden. Wij weten deze dingen en wij betreuren ze ten zeerste. Wij worden er namelijk vanuit onze opvang-, verenigings- en actiefuncties bij voortduring mee geconfronteerd, dat vele mensen worden onderworpen aan verhoren van politie en justitie, gevangenis en maatschappelijke uitstoting. En dat vele kinderen worden onderworpen aan diezelfde verhoren, verwijten van ouders en omgeving, verlies van een waardevolle relatie. Want afgezien van de uiterst zeldzame gevallen met dwang of geweld, zijn intieme contacten tussen een volwassene en een kind produkt van een wederzijdse bereidheid tot onderling genoegen. Een bereidheid die vaak, en in veel meer gevallen dan de politie ooit te weten komt, voortvloeit uit een innig beleefde gevoelsrelatie.

Op grond van het voorafgaande protesteren wij er tegen, dat U zich zonder kritiek conformeert aan de ongevoeligheid van de wetstoepassers, die liefde en plezier als "ontucht" wensen te brandmerken. Waar voor hen echter het excuus van gebrek aan informatie kan gelden, gaat dit voor U niet op. U hebt uitgebreid kennis kunnen nemen van de door ons en anderen verstrekte informatie. Indien de pers de maatschappelijke taak heeft, nieuwverworven inzichten te verbreiden naar een breed publiek en bestaande situaties kritisch te begeleiden, dan verwijten wij U als persvertegenwoordigers onvoldoende kennis te hebben genomen van bovengenoemde informatie. Wij menen dat U mensen beledigt en openlijk minacht, en daarmee bedoelen wij ook de kinderen met hun gevoelens en verlangens, door zonder nader overwegen of relativieren de term "ontucht" toe te passen voor wat zij als goed en prettig hebben ervaren. Door het bewuste woord ook nog in de kop van het bericht te plaatsen maakt U dit euvel nog eens zo erg. Daarom doen wij een beroep op U, dit overigens inhoudsloze, overmatig ruim interpreteerbare, vorige-eeuwse woord niet langer toe te passen. Met beleefde groet, namens de landelijke werkgroep voornoemd,

Drs. G.T.A. Goslinga, secretaris-beleid

JE

je kwam eens binnen
en je wachtte
het ging beginnen
en je lachte

het was een ja
maar 't werd een nee
je was mij na
maar 't liep niet mee

het moest zo zijn
toch is het spijtig
het doet wel pijn
maar 'k dicht nu vlijtig

van de bloemen
voortaan blijf ik
vogels roemen
al verwijf ik

Jan Hanlo

BEDENKINGEN VAN EEN FLIK

Ik ben een gepensioneerd politieman welke langzamerhand zijn visie's heeft veranderd gedurende de laatste vijf jaar van zijn dienst. Ik spreek van dingen als het ontmantelen van verouderde wetten op slachtofferloze misdaden, contesteerders en establishment conservatieve conventie's en regels, zoals geopperd door de bevrijdende geloofspunten van CSC (Childhood Sensuality Circle) en andere bevrijdende en zogenaamde subversieve organisaties zoals de Amerikaanse bond voor burger bevrijding, nationale organisatie vrouwen, naaktstranden, en zelfs de geplande ouderochap liga.

Er was een tijd dat ik net zo hard als mijn oversten tekeer ging tegen weggelopen kinderen, prostituees, marijuana-gebruikers, homo-sexuelen enz... Terwijl ik veel goed deed als politieman droeg ik evenzeer mijn stuk bij tot het forceren van de wet op de hierboven genoemde "misdaden". Wel is het zo dat een politieman de wetten niet maakt, dat hij enkel zijn werk doet. Er moet aan herinnerd worden dat velen bereid zijn om deze wetten te ontkrachten. Ik was geen uitzondering. Liever dan de incidenten in mijn verleden te beschrijven, dat laat ik aan uw verbeelding over, zou ik nu willen verder gaan met te beschrijven hoe ik veranderd ben.

Ik geloof dat ik begon te veranderen in '69 toen het beroemde Woodstock festival nieuws maakte. In den beginne maakten de rapporten van naaktloperij, sex en marijuana onder de mensen zelfs van 13 jaar oud mij woedend, plus het feit dat de politie niets kon ondernemen tegen een massa van 400.000 mensen. Maar ik moest toegeven dat er eindelijk iemand op het idee gekomen was van een wapen waartegen wij niets konden ondernemen nl. de superioriteit in getal.

Toen raakte ik aan het denken: "Wel, wanneer je doorgraaft, wie doet er dan wie kwaad? Welk kwaad doen zij eigenlijk? Alleen maar plezier hebben?" En plotseling realiseerde ik me dat de visie, marijuana is niet slechter dan alcohol, eigenlijk de waarheid was. Vele dingen werden me nu duidelijk, zoals dat onze maatschappij met twee maten en twee gewichten meet, over de gehele lijn. Jongeren incl. de politie kunnen alcohol drinken, maar minderjarigen kunnen dit noch marijuana hebben. De maatschappij zegt dat je slechts sex kunt hebben na een bepaalde leeftijd er is geen minimum leeftijd om dorst en honger te bevredigen, zodus waarom alleen op sex discrimineren? Een tien jaar oude jongen krijgt een stijve pik net zo vlug en natuurlijk als wie dan ook.

Weglopen van een trieste situatie is een "misdaad" onder een bepaalde leeftijd, maar niet over een bepaalde leeftijd

Ik hield mijn nieuwe inzicht in zaken geheim, om voor de hand liggende redenen en schreef ik naar een aantal ondergrondse en radikale kranten. Door deze te lezen, raakte ik meer overtuigd dat ik gedurende vele jaren over vele zaken verkeerd had gedacht. Ik schreef naar vele van hen, zeggende dat ik een politieman was die in het geheim aan hun kant stond, en dikwijls werden brieven gepubliceerd.

Wat werkelijk de doorslag gaf was een voorval op een mooie zomerdag. Ik werkte aan een rapport over een gebroken ruit en vond de schade maar geen verdachten in de buurt. Ik merkte een aantrekkelijk, zwart meisje op, van ongeveer 14 jaar oud, welke een mini-bloesje en blue-jeans droeg, en enkele meters verder me aankeek met een verdachte blik. Ik vroeg haar of ze iemand gezien had, dewelke de ruit stuk gesmeten had. Ze negeerde mijn vraag en lachte me uit. Ik stapte op haar toe en zei "kijk als je iets weet, zou ik het appreciëren als je het me zou zeggen". Ze kwam tot op 10 cm. van mijn gezicht staan en zei: "ik vertel jou juist niks, zwijn". Toen spuwde ze me in het gezicht.

Ik was woedend voor een ogenblik. Ik dacht haar vast te pakken en haar af te ranselen, ik keek vlug even rond, er was niemand anders in de buurt. Ik besloot, gezien er niemand iets gezien had mij vlug uit de

voeten te maken. Ik zat juist weer in mijn wagen toen ik met hoogst gemengde gevoelens van woede en irritatie met BEWONDERING en SEXUELE BELANGSTELLING haar speeksel van mijn gezicht veegde. Ik gaf voor mezelf toe dat zij gewonnen had, in zekere zin had ze mij bevrijd. En zoals een van onze leiders eens gezegd heeft, wanneer je sexueel bevrijd bent, wil je ook bevrijding op andere punten.

Gedurende jaren heeft het politieapparaat mensen opgeleid en arrestaties verricht van mensen met een andere levensstijl. Zo hebben wij de politie niet nodig, maar we hebben deze nodig om hun tijd te spenderen aan echte misdaden. Deze instelling komt van een alles overheersende, dominerende, chauvinistische samenleving. Een andere spelbreker is de religie, welke zich vele jaren bezig heeft gehouden om vrouwen en kinderen te onderdrukken en zeker op sexueel gebied.

Incidenteel was ook ik eens een trouw en toegenegen katholiek, zoals de meerderheid van de politiemannen katholiek was. De meeste mensen droegen hun godsdienst op hun mouw, maar in de realiteit beoefende zij deze niet in het omgaan met mensen. Dat is de reden waarom de godsdienst uitsterft, deze is altijd al niets anders geweest dan een grote hypokrisie en tirannie over de geesten van de mensen.

Wij zijn vooruit gegaan, maar hebben nog een lange weg af te leggen. Een meisje en haar dokter kunnen niet meer gearresteerd worden wanneer zij een abortus pleegt zonder de toestemming van haar ouders. In de toekomst zal weglopen van huis en marijuana roken geen misdaden meer zijn en de politiemann die zich hiermede zal bemoeien zal in moeilijkheden komen ipv de gearresteerde.

Ik werd lid van CSC zo'n twee jaar geleden één jaar tevoren ging ik met vervroegd pensioen door mijn toegewijdeheid aan de bevrijding van de kinderlijke sexualiteit. Door voor de hand liggende redenen nam ik vervroegd pensioen. Ik ben blij dat ik veranderd ben in een verantwoordelijk bewust, sociaal voelend mens, en hoop in de toekomst, geleerd door mijn ervaring en kennis, een hulp te zijn voor het CSC zijn analoge groepen en hun doelen.

In love and liberation
In liefde en bevrijding,
een gepensioneerd politiemann.

Translation from: "Metamorphoses of a cop", published by CSC (San Diego vol; 3, No. 1 april 1977. Deze vertaling werd ons vanuit België toegezonden. Onze dank daarvoor.

0-0-0-0-0-0

Inleiding bij de thema-avond van de werkgroep pedofilie Groningen op 3 maart 1977, georganiseerd t.b.v. de plaatselijke afdelingen van NVSH, COC en MVM, in de Hoeksteen.

(Na voorlezing van verhaal nr. 11 uit "En me vriendje houdt van mij", NVSH uitgave, den Haag 1977)

Het levensverhaal dat daarnet is voorgelezen leek ons erg geschikt uitgangspunt voor deze thema-avond, omdat het een hoop aspecten bevat die van belang zijn wanneer we het hebben over pedofilie. Het is duidelijk dat het hier ging om een liefdesrelatie tussen een volwassen jongeman en een kind van twaalf. Belangrijk is ook dat het een echte relatie is, die van twee kanten komt en waar beide partners van genieten. Aan de beschrijving die de jongen geeft is duidelijk te merken hoeveel plezier ook hij aan de relatie heeft beleefd.

Maar daarnaast zie je ook wat minder plezierige dingen: het is een vriendschap waar geheimzinnig over gedaan moet worden, ouders maken moeilijkheden over en op het laatst komt er zelfs politie aan te pakken en verdwijnt de oudere vriend voor maar liefst acht maanden in de gevangenis. Ik kan er nog bij zeggen dat dit geen uitzonderlijk voorv

is, maar dat het veel vaker voorkomt.

Het ligt natuurlijk voor de hand om jezelf af te vragen hoe het nu mogelijk is dat zoiets gebeurt; hoe kan dat vriendschappen als deze die door beide zo positief worden beleefd op zo'n manier moeten worden beëindigd. Ik dacht dat het kwam doordat zo'n relatie inbreuk maakt op de positie die het kind in onze maatschappij heeft en bovendien door de visie die veel mensen nog altijd hebben op seksualiteit. Om met dat laatste te beginnen. Onze westerse maatschappij is sinds de industriële revolutie gericht op: produktie, prestatie. De zinvolheid van de dingen wordt afgemeten aan de produktiviteit ervan. Dit principe heeft doorgewerkt in het denken over de seksualiteit. Ook de seksualiteit wordt beoordeeld naar haar mate van produktiviteit. De voortplantingsdaad is in dat verband duidelijk nuttig. Maar alle, niet op voortplanting gerichte sexuele handelingen zijn niet produktief, dus nutteloos, maar omdat ze niettemin wel worden ervaren als heel verleidelijk zijn ze een gevaar voor de maatschappij en worden dus bestreden. Deze visie op de seksualiteit heeft tot gevolg dat de sexuele gevoelens van jonge kinderen als onvolwaardig worden gezien, om nog niet te zeggen dat het kind als sexloos wordt beschouwd. De onderdrukking van de seksualiteit heeft bovendien tot gevolg dat men juist heel sterk gefixeerd raakt op het sexuele. Je ziet dan ook dat een liefdesrelatie tussen een man en een jongen, zoals in het vorige verhaal beschreven, waaraan zoveel meer aspecten zitten dan alleen dat er van sexueel contact sprake is, juist wordt veroordeeld vanwege dit sexuele contact.

De genoemde prestatiemoraal is de voornaamste reden van de onderdrukking van alle niet-produktieve seksualiteit, dus van alle liefdesrelaties buiten het huwelijk. Het is dan ook geen toeval dat in deze tijd van automatisering, waarin de mensen meer vrije tijd krijgen en het zuivere presteren minder nadrukkelijk op de voorgrond staat dan vroeger, dat ook deze houding aan het veranderen is. Zo worden zaken als homofilie tegenwoordig in redelijke mate getolereerd. Alleen blijft het dan wel bij dat tolereren. Zolang het maar binnen het eigen besloten hokje blijft en "men" er dus geen last van heeft wil diezelfde "men" nog wel verdraagzaamheid opbrengen. En dat nu is in het geval van een relatie tussen een kind en een volwassene, zoals die daarnet beschreven is onmogelijk. Dit komt door de bijzondere positie die het kind in onze samenleving inneemt. Kinderen verkeren in de positie dat ze opgeleid worden om te kunnen functioneren in de maatschappij waarin ze leven. In onze maatschappij, waarin de mensen vrij sterk worden gegroepeerd naar hun sociaal-ekonomische functies heeft dit tot gevolg dat kinderen in een eigen "hokje" worden geplaatst, omdat ze kinderen zijn en daardoor een speciale maatschappelijke functie hebben. Hierdoor wordt het contact tussen kinderen en volwassenen sterk gelimiteerd. Deze contacten blijven voornamelijk beperkt tot de naaste familie van het kind, zoals de ouders. Dit vloeit voort uit het feit dat van oudsher de kinderen als bezit van de ouders worden gezien. Het zijn daarom de ouders die in de eerste plaats gerechtigd zijn de opvoeding van het kind te verzorgen. In vroeger tijden was de binding tussen kinderen en hun ouders, ondanks dat bezitsprincipe, toch niet zo sterk als tegenwoordig. In rijkere milieus werd de opvoeding bv. vaak overgelaten aan gouvernantes. Ouders waren bovendien vaak lange tijd van hun kinderen gescheiden en bovendien speelde het leven zich meer buiten het huis af dan nu, zodat het kind ook veel meer contacten opdeed met anderen dan alleen opvoeders en leeftijdsgenoten. De bezitsverhouding tussen kind en ouders had daardoor in die tijd minder gevolgen dan tegenwoordig. Dat veranderde door de opkomst in de vorige eeuw van het moderne gezin. De opvoeding van het kind wordt hierin in de eerste plaats door de ouders zelf verricht. De afstand tussen het kind en zijn gezinsgenoten wordt daardoor kleiner, maar aan de andere kant vormt het gezin naar buiten toe een gesloten geheel. Daarom kan een relatie tussen een kind en een volwassene die niet tot de naaste familiekring van dat kind behoort niet getolereerd

worden in een eigen hokje, zoals dat wel met homofilie gebeurt. Nee, een dergelijke relatie maakt direkt inbreuk op het gezinsverband en als er in de relatie van sexueel contact sprake is wordt er ook nog eens gezondigd tegen de regel dat een kind geacht wordt geen of onvolwaardige sexuele gevoelens te hebben en daarom is zo'n relatie een bedreiging voor de maatschappij. Dat is de oorzaak van de geweldige agressie die kan losbarsten als gevolg van een vriendschap tussen een kind en een oudere. Ouders zijn zich terdege bewust van de positie die ze hebben meegekregen ten opzichte van hun kind, even afgezien van de vraag of ze hun taak wel of niet goed uitvoeren, en zullen zich daarom gepasseerd of mislukt voelen als hun kind een intieme vriendschap met een andere volwassene heeft. Het is ook de reden dat aan een handjevol mishandelingen per jaar van kinderen met een sexuele achtergrond overmatige aandacht wordt besteed, terwijl er over de 100 tot 150 kinderen die er ieder jaar door hun liefhebberende ouders worden vermoord praktisch wordt gezwegen.

Het is tenslotte ook de reden van het feit dat er in onze maatschappij zoiets bestaat als pedofilie.... Mensen die een voorkeur hebben voor vriendschappelijke en sexuele omgang met kinderen vormen een gevaar voor deze maatschappij. Daardoor wordt hun voorkeur niet getolereerd en wordt hun gedrag als afwijkend gezien en krijgt dat gedrag een specifiek stempeltje: pedofilie. Doordat bovendien, zoals al gezegd, de onderdrukking van iets juist tot gevolg heeft dat men zich daar op gaat fixeren, kunnen we zien dat men zich ook fixeert op die pedofilie. Alles wat iemand die die voorkeur voor kinderen heeft doet of zegt wordt in verband gebracht met die voorkeur. Zo scheidt de maatschappij de "pedofiel".

Hieruit moge duidelijk worden dat het bestaan van de begrippen "pedofiel" en "pedofilie" meer een gevolg is van maatschappelijke factoren dan dat het zou gaan om afwijkingen die vanuit de mensen zelf komen. De emancipatie van de pedofilie zal daarom tegelijk het verdwijnen van de pedofilie tot gevolg hebben. Wanneer namelijk de sexualiteit -om me daar nu even toe te beperken - niet meer wordt voorbehouden aan een bepaalde leeftijdscategorie, verdwijnt automatisch de noodzaak om sexueel gedrag dat hierbuiten valt nog als afwijking of als een heel apart soort van misschien wel gevaarlijk gedrag te beschouwen dat slechts bij een zeer speciaal soort mensen voorkomt.

Met een dergelijke analyse kan je misschien theoretisch verklaren, maar gevoelsmatig kan ik nog steeds niet begrijpen dat mensen zulke problemen maken van zulke gewone, plezierige dingen; dat mensen als zielig of contactgestoord worden afgeschilderd omdat ze van kinderen houden (tamelijk onrechtvaardig tegenover de kinderen trouwens).

Vaak wordt er gesproken van serieuze angst van ouders voor misbruik van hun kind door een zoveel oudere, grotere en ervarener volwassene. Ik zou weliswaar de ouders niet de kost willen geven die zich er niet van aantrekken met wie hun kinderen allemaal omgaan. Maar de angst is irrieel groot. Dat tonen alleen de harde cijfers al: drie of vier gevallen van geweldpleging per jaar. Dat hoeft niemand ook te verbazen als we bedenken dat het vooral gaat om vriendschapsrelaties. De ongelijkheid in leeftijd voorziet juist vaak in een behoefte voor het kind in plaats van dat het bedreigend zou zijn. Voor veel kinderen het juist een hele belevenis om met een sympathieke volwassene bevriend te zijn. En dat geldt vaak evenzo voor sexueel contact. Het is gewoon onzin dat dit voor kinderen verkeerd zou zijn. Integendeel, geloof dat het goed zou zijn wanneer met name ook ouders en andere opvoeders zouden beseffen dat het juist goed is om meer lichamelijk en minder afstandelijk met kinderen om te gaan en dat kinderen vaak niets liever willen.

Op het ogenblik is het zo dat in ons land alle zogenaamde "ontuchtige handelingen" met kinderen onder de zestien jaar strafbaar zijn. Het gaat dan echt niet alleen om gevallen van dwang of geweld, maar

ook om sexuele contacten die gewoon uit wederzijdse vriendschap en genegenheid voorkomen. Deze strafbaarheid hangt als het bekende zwaard van Damocles boven alle intieme vriendschappen tussen ouderen en kinderen. Wanneer er ontdekt wordt dat er van zogenaamde ontucht sprake is wordt de volwassene opgepakt en volgt dikwijls veroordeling met alle maatschappelijke gevolgen daarvan, nog afgezien van het feit dat de relatie met het kind wordt verbroken. De politie zal bovendien vaak proberen het kind te verhoren en het is bepaald niet zo dat men bij de politie veel scrupules met zo'n kind heeft. Het kind zal zich als het de relatie ook plezierig heeft gevonden al gauw zelf medeverdachte gaan voelen en een enorme schok krijgen door de manier waarop er ineens over de relatie gepraat wordt. De politie is er in de eerste plaats uit om bekentenissen uit te lokken en gaat daarbij allerlei pogingen om het kind te intimideren niet uit de weg. De gevolgen die dit soort praktijken, samen met de vaak emotionele reacties van ouders en bekenden, voor het kind hebben zijn niet moeilijk te raden. Evenals het duidelijk is wie uiteindelijk van dit alles de schuld in de schoenen geschoven krijgt.

Ten slotte zal ik het nog over de werkgroep pedofilie hebben. We draaien sinds september 1975 met een praatgroep en vanaf september 1976 hebben we ook een werkgroep. We gaan te werk volgens het vermoedelijk wel bekende driefasenmodel. Wanneer iemand zich aanmeldt omdat hij belangstelling heeft voor de praatgroep wordt hij eerst opgevangen door middel van één of meer persoonlijke gesprekken. Dat is de eerste fase: het onderkennen van het probleem waar iemand mee zit. Daarna gaat zo iemand vaak in de praatgroep, waarin hij kan kennis maken met anderen die met hetzelfde probleem zitten. Dit is de tweede fase en voor de meeste mensen ook de belangrijkste. Je ziet vaak dat mensen die nooit serieus met anderen over hun gevoelens hebben kunnen praten niet goed weten hoe ze met die gevoelens kunnen omgaan en ze ook niet accepteren. Door de ontmoeting met anderen hebben ze de mogelijkheid tot identificatie en je ziet vaak dat mensen hierdoor behoorlijk kunnen opbloeien.

Een aantal mensen stroomt van de praatgroep door naar de werkgroep. Dit is de derde fase waarin de mensen beseffen dat het probleem waar het om gaat niet speciaal hun probleem is, maar een probleem dat voortkomt uit de maatschappij: het is de fase waarin men naar buiten treedt om daadwerkelijk iets in die maatschappij te gaan veranderen. Naast de plaatselijke werkgroepen, waarvan er nu in Nederland twaalf zijn, bestaat er een landelijke werkgroep die zich vooral met acties op landelijke schaal bezighoudt. Zo wordt op 19 maart a.s. een conferentie georganiseerd in Amsterdam, waarvan we hopen dat het een historische en baanbrekende gebeurtenis gaat worden.

De landelijke werkgroep heeft sinds 1975 de ondertitel "werkgroep tot emancipatie van oudere-jongere relaties". Daarmee wordt uitgedrukt dat het er niet om gaat dat we voor een beperkte groep mensen met een bepaalde geaardheid ook een plekje onder de zon zouden willen reserveren. Als je het zo aanpakt doe je alleen maar aan symptoombestrijding, sterker nog, je zou er impliciet mee erkennen dat pedofilie toch eigenlijk afwijkend en verwerpelijk is. Waar^{met} de landelijke en trouwens ook elke plaatselijke werkgroep om gaat is dat ieder mens en dus ook ieder kind het recht heeft om in z'n gevoelsleven als volwaardig te worden beschouwd en dat het onjuist is om mensen in hokjes in te delen omdat dat geen recht doet aan het feit dat ieder mens uniek is in zijn gevoelsleven. En tenslotte is de werkgroep van mening dat elke relatie tussen mensen die op basis van wederzijdse genegenheid en vrije wil wordt aangegaan alleen al daarom moet worden gerespecteerd. Wanneer je als werkgroep daarvan uitgaat maak je duidelijk dat je er niet bent om je in het belang van een beperkte groep mensen met één of ander randgebied in de samenleving bezig te houden, maar ben je van belang voor iedereen die bij het opbouwen van een relatie met een ander die door beiden wordt gewild, wettelijke of andere maatschappelijke obstakels op zijn of haar weg vindt.

IK
SPEEL
VOOR
NIKS

VERSLAG VAN DE WERKGROEP UTRECHT

Wij begonnen in december 1974 en draaien dus al 2½ jaar. Momenteel telt onze groep 15 leden, waarvan er 6 uitsluitend de huiskamerbij-eenkomsten bezoeken. Daarnaast hebben we kontakten lopen met 9 mensen die nooit komen, maar die schriftelijk of telefonisch op de hoogte willen blijven van onze activiteiten. Sommigen zijn oud-leden anderen kwamen om hun moeilijkheden eens ergens kwijt te kunnen, zonder dat daarvan iets mag blijken naar hun naaste omgeving.

Net als de groep Groningen hebben wij veel werk gemaakt van kontakten met hulpverlenende instellingen. Meestal bespreken we op de vergadering, wie we nu weer eens zullen benaderen. Daarop volgt een telefoontje met het verzoek om een gesprek. Als men daarop ingaat, gaan wij er met een paar mensen praten. Uiteraard nemen we dan informatie materiaal mee; in andere gevallen sturen we dat van te voren toe. De poster blijkt het daarbij vaak goed te doen! voor meer belangstellende hebben we ook enkele boeken, als werkgroep te leen. We bezitten bv een stuk of vijf exemplaren van "Sex met kinderen", waarvan er vaak geen een "thuis" is. Op die manier voerden we bv een gesprek met:

- a. de staven van alle vijf de reklasseringseenheden in Utrecht (met elke staf apart wel te verstaan)
- b. de staven van Jac, Release en Hoom (ook elk apart)
- c. een groep van vier advocaten. Helaas hebben we op twee van hen reeds een beroep moeten doen voor verdediging.
- d. de zedenpolitie en de kinderpolitie.
- e. twee universitaire instellingen die zich met sexuologie bezig houden.
- f. enkele groepen binnen de NVSH-afdeling (vormingswerkers en individuele hulpverleners)
- g. enkele groepen binnen de NVIH-COC afdeling (itroductie en consult) en met "Pann", een klub voor geïntregeerd jongerenwerk.
- h. enkele hulpverlenende instellingen zoals het krisiscentrum en de algemene telefonische hulpdienst. Momenteel werken wij aan kontakten met pastores;

eerdaags worden we bv ontvangen door de groep city-pastoraat van de R.K. Kerk in Utrecht. Ook staat nog een gesprek op het programma met iemand van de Samenlevingopbouw. Met enkele psychologen werd telefonisch contact gelegd; daardoor beschikken we over enkele namen van mensen, naar wie we verantwoord kunnen verwijzen.

Al die kontakten dienen twee doelen: bekendheid met elkaar, dus daarnaast: verandering van de houding van de mensen, met wie wij praten. Elke keer blijkt weer, dat er veel vooroordelen leven, ook onder hulpverleners. Tenslotte hebben we zo'n 100 adressen van instellingen die we nog niet gehad hadden, een brief gestuurd met een antwoordkaartje, een poster en een folder.

vorig seizoen hebben we een thema-avond georganiseerd over "Kinderen en seksualiteit", in samenwerking met de NVSH-afdeling. Het was al de tweede thema-avond, want onze groep is ontstaan als gevolg van een lezing van Brongersma in het najaar van '74.

Verder zijn er uit onze werkgroep nogal wat medewerkers en deelnemers aan landelijke activiteiten. Daardoor heerst er in onze vergaderingen een sterk meelevens met alles wat er landelijk gebeurt.

In deze opsomming ontbreken natuurlijk de krenten en klonten uit de pap: de personalia. Lotgevallen van mensen die een proces-verbaal tegen zich hebben lopen, of vrezen dat eerdaags de politie voor de deur staat, of die werkelijk zitten, houden ons uiteraard veel bezig. En daarnaast zijn er in ons bestaan ook spanningen en conflicten onderling geweest, evengoed als steun en vriendschap. Het lukt ons meestal vrij goed, om persoonlijke dingen op de huiskamergroep te bespreken en de vergaderingen zakelijk te houden. Er wordt nogal eens gevraagd door geïnteresseerde buitenstaanders om eens een of twee huiskamergesprekken bij te wonen. Wij hebben dat nooit geweigerd,

maar gaan er nu wel op toezien, dat het niet de pan uit rijst. Ten slotte zijn die bijeenkomsten bedoeld als een plaats, om jezelf te kunnen zijn en al te veel vreemdelingen maken dat bezwaarlijk. Maar ja: het doet ook weer mee aan de verbetering van de beeldvorming bij het publiek.

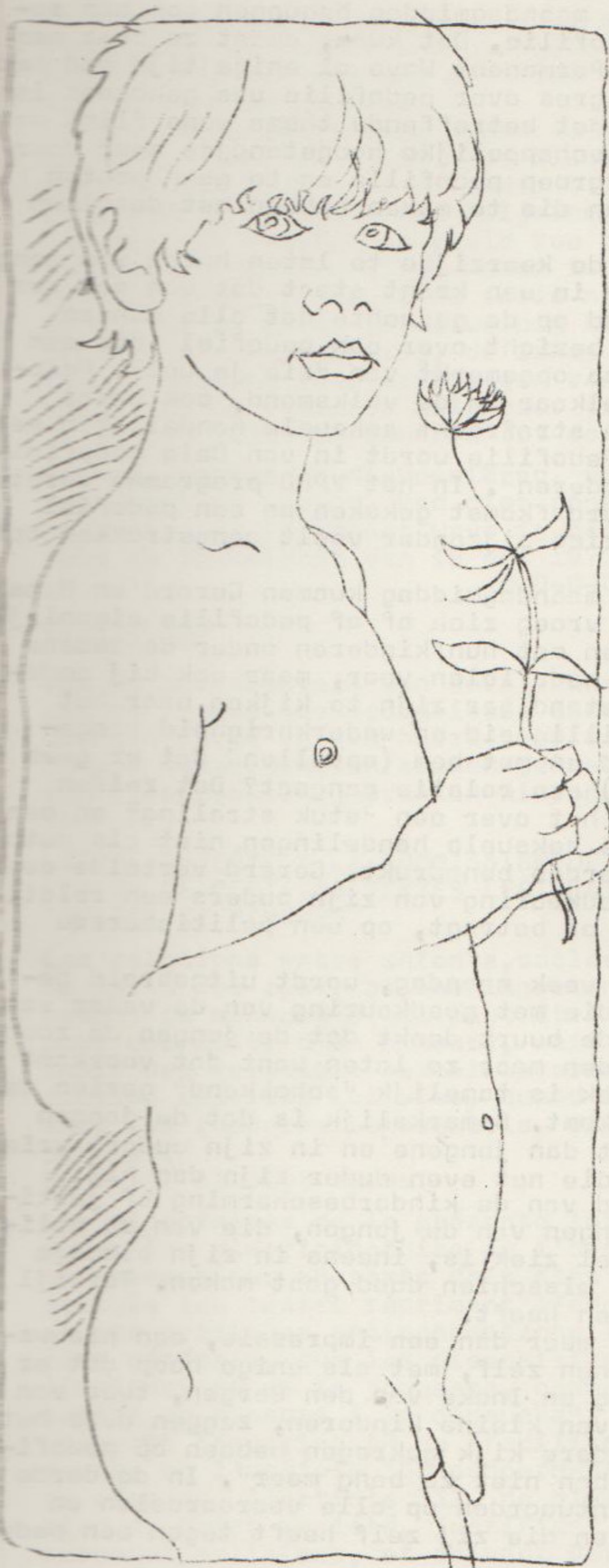
Volgend seizoen hopen we stug door te gaan. We denken o.a. aan een thema-avond over incest. Verder willen we verkennen wat we kunnen doen aan hulpverlening aan die gezinnen, waar het kind het slachtoffer is geworden van emotionele, bevooroordeelde ouders, die het kind "betrapten" op een vriendschap met een volwassene. Ook komen er de laatste tijd een aantal mensen op onze weg, die verpleegd worden in de van der Hoevekliniek, veroordeeld wegens ontucht. Mogelijk moeten wij die mensen iets anders bieden dan wat wij tot nu toe doen? Werk genoeg, dat is duidelijk. Het lijkt wel of wij een grote groep mensen hebben; maar er is wel een tekort aan werkkraft. Slechts een kleine kern is actief en die is dan ook soms overbelast. Bovendien is er in het ledenbestand veel verloop. We blijven dan ook peinen op middelen om onze groep uit te breiden.

Hannie Boidin

0-0-0-0-8

NIKS NIEUWS NIKS NIEUWS NIKS NIEUWS NIKS NIEUWS NIKS NIEUWS NIKS

- + In Engeland verscheen het eerste nummer van CHILDHOOD RIGHTS, in de vorm van een vouwblad. Het wordt uitgegeven door de "Paedophile Information Exchange" in Londen. De redacteur is David Grove.
- + De VPRO (radio) is begonnen met een serie uitzendingen over pedofilie. De eerste vond plaats op maandag 16 mei, de tweede op 23 mei en de derde op 30 mei. Het ligt in de bedoeling om 5 uitzendingen aan het onderwerp te wijden. Leden van de werkgroep werken hieraan mee.
- + Het NCGV/NVSH congres over "pedofilie en samenleving", dat op 19 maart j.l. gehouden werd in Amsterdam, naar aanleiding van het verschijnen van het rapport onder de zelfde naam, krijgt veel aandacht in Nederland en daar buiten. Verschillende tijdschriften en bladen brachten berichten hierover. Zo publiceerde het duitse GAY JOURNAL, van juni 1977 een artikel over de bijeenkomst onder de titel "IN HOLLAND KEIN TABU MEHR: PÄDOPHILIE" (met persfoto's). Zie ook het WELZIJNSWEEKBLAD, van 25 maart, waarin is opgenomen een verslag van anton Oskamp.
- + De SCHWEIZERISCHE ARBEITSGEMEINSCHAFT PÄDOPHILIE bracht een nieuwe "Rundbrief" uit (nr.3 van 18.05.77) met bijlagen onder het hoofd "Neuigkeiten aus aller Welt".
- + Zeer lezenswaardig is de bijdrage van Ilco van Buuren KINDERBESCHERMING ONTNEEMT HENK ZIJN TWEEDE VADER, in jeugdwerk nu, van 4 mei. Deze tekst betekent een echte doorbraak.
- + FINVARA no.11 (helaas het laatste!), brengt weer veel lezenswaardigs nieuws uit alle windstreken. Wij zullen het in de toekomst missen.
- + Tot slot. In BOY LOVE NEWS (april 1977) lezen wij het volgende: Dr. Med. Willhart S. Schlegel, Arzt und Verhaltensforscher in Hamburg, feiert am 13. August 1977, so Gott will, seinen 65. Geburtstag. Dr. Schlegel hat u.a. wiederholt versucht, die Knabenliebe aus ethologischer Sicht zu rechtfertigen. Diese Rechtfertigung basiert auf der Grundlage naturwissenschaftlicher Erkenntnisse.

WIJ LAZEN

CHILDHOOD SENSUALITY

(column by Valida Davila)

The Childhood Sensuality Circle is very much alive and progressing towards our goal.

The Free Libertarian Party in New York is now writing its platform for 1977-78. Their platform committee leader, a former CSC member, has asked us to make suggestions for their Children's Rights plank. We are becoming more and more a lay research group as we consider that children's right to be liberated needs to be proved on an intellectual level. There is still very little written on the subject or being researched. Research on children's sexuality is almost nonexistent because the subject is equated with pornography. Researchers fear professional ostracism if they should publish results of their study of childhood sexuality.

CSC has started an Age of consent project among its members and subscribers to get together an authentic and up-to-date chart on the legal minimum age of consent for sexual intercourse in each of the 50 states, Canada, and as many foreign countries as possible. We must do this ourselves because we could not find such a published chart, due to the current state of flux and confusion on age-of-consent laws.

We do now that the age varies from 13 to 18 in the United States. Also the California Committee to Revise the Penal Code is recommending 14 for the legal age of consent. The open monthly meetings of CSC have been temporarily discontinued. SFL members are invited to write for literature, or to arrange a personal interview: CSC, Box 5164, San Diego, Ca 92105.

(From Sexual Freedom, San Diego, May 1977)

DE LIEFDE VOOR EEN KIND

De damesafdeling van VPRO-radio is maandagmiddag begonnen aan een serie van vier uitzendingen over pedofilie. Dat kwam, omdat ze over een aantal dingen binnen het team van Permanent Wave al enige tijd aan het praten waren geraakt en er een congres over pedofilie was gehouden in de R.A.I.. Toen ontstond de drang het betreffende thema eens flink aan te pakken. Niet met allerlei wetenschappelijke hoogstandjes maar door zich te voegen bij de NVSH-werkgroep pedofilie en te gaan praten met pedofielen, ouders van kinderen die te maken hebben met dezulken en deze kinderen zelf.

Een van de uitgangspunten is eens de keerzijde te laten horen van gangbare ideeën over pedofilie. Als er in een krant staat dat een man een vrouw heeft verkracht, komt niemand op de gedachte dat alle mannen vrouwenverkrachters zijn. Bij een bericht over een pedofiel die een kind verkracht, wordt wel vaak iets opgemerkt van "zie je wel". Pedofielen en misdaad staan vlak bij elkaar in de volksmond, ook omdat twee artikelen uit het wetboek van strafrecht seksuele handelingen met minderjarigen strafbaar stellen. Pedofilie wordt in van Dale gedefinieerd als "perverse liefde voor kinderen". In het VPRO programma wordt wat letterlijk naar de Griekse woordafkomst gekeken en een pedofiel wordt omschreven als "iemand die zich bijzonder voelt aangetrokken tot kinderen, ook seksueel".

In de eerste uitzending afgelopen maandagmiddag kwamen Gerard en Hans van de NVSH aan het woord. Gerard vroeg zich af of pedofilie eigenlijk iets anders is dan ouders die samen met hun kinderen onder de douche gaan. Geweld delicten komen onder pedofielen voor, maar ook bij anderen. En zou het niet eens wat verstandiger zijn te kijken naar het kind, dat zich op basis van vrijwilligheid en wederkerigheid aangetrokken voelt tot een ouder iemand en met hem (opvallend dat er geen "haar" in de beschouwing voorkomt) een relatie aangaat? Dat zeiden Gerard en Hans. Vooral Gerard had het over een "stuk streling" en een "stuk samenzijn" waarbij eventuele seksuele handelingen niet als automatisch onderdeel van pedofilie werden benadrukt. Gerard vertelde over een geval van een kind dat met goedkeuring van zijn ouders een relatie met een man had en, toch verdacht of betrap, op een politiebureau zijn vriend moest verraden.

In de tweede uitzending, volgende week maandag, wordt uitgebreid gesproken met Rob (39) en Henk (12), die met goedkeuring van de vader van Henk een relatie hebben, terwijl de buurt denkt dat de jongen de zoon is van de gescheiden man, wat beiden maar zo laten want dat voorkomt allerlei moeilijkheden. Het gesprek is tamelijk "schokkend" gezien de openheid waarin alles ter sprake komt. Opmerkelijk is dat de jongen desgevraagd meisjes aardiger vindt dan jongens en in zijn oudere vriend weinig verschil ziet met jongens die net even ouder zijn dan hij. Het zou nuttig zijn geweest iemand van de kinderbescherming of justitie te confronteren met de ervaringen van de jongen, die van de politie te horen kreeg dat een pedofiel ziek is, ineens in zijn blootje voor hem komt te staan en hem dan misschien dood gaat maken. Terwijl die jongen geheel andere ervaringen heeft.

De VPRO-serie is echter niet veel meer dan een impressie, een nieuwsgierig luisteren naar de betrokkenen zelf, met als enige hoop dat er iemand wat aan heeft. Kiki Amsberg en Ineke van den Bergen, twee van de samenstellers en zelf moeders van kleine kinderen, zeggen door het maken van deze programma's een andere kijk gekregen hebben op pedofilie. Kiki Amsberg letterlijk: "Ik ben niet zo bang meer". In de derde uitzending laat ze een pedofiel antwoorden op alle vooroordelen en bezwaren die er algemeen bestaan en die zij zelf heeft tegen een pedofiele verhouding.

Zij vraagt bijvoorbeeld of het niet beter voor een kind is om buiten te rolschaatsen dan in het bed te kruipen met een oudere heer en of er geen ongelijke gezagsverhouding bestaat in zo'n relatie.

De pedofiel merkt op dat er voor alles tijd is en moet zijn en dat een kind, waar de oudere man gezagsdoenerig tegenover gaat staan, vanzelf weg blijft. Dat zal een pedofiel dus nooit doen, want dan brengt hij de relatie in gevaar.

In de vierde uitzending komen ouders van kinderen die met een pedofiel optrekken aan het woord. Het bleek dat ouders die zo'n verhouding goedkeuren vaak niet voor de radio wilde komen omdat daarmee de door hen gebillijkte situatie als "bijzonder" zou kunnen worden beschouwd en daarmee een verwrongen beeld zou ontstaan van de werkelijkheid.

Wanneer er veel reacties komen is het mogelijk dat de serie nog een vervolg krijgt. Hoewel de serie nog maar net begonnen is, viel direkt op dat er in ieder geval weinig kramp in zit. Er ontbreekt een moralistische vingerheffing, de zaken worden aangepakt vanuit een oprechte belangstelling voor ervaringen van de betrokkenen zelf. Conclusies moeten de luisteraars zelf maar trekken. Niet het onderwerp, maar wel de aanpak lijkt me behoren tot de categorie taboe doorbrekende radio.

Denken, praten en discussiëren, verder gaand dan de beschermende laag van angst en verbod, kan niet ongezond zijn.

De serie van Permanent Wave is daarom nuttig.

P.v.B

(uit de Volkskrant van 18 mei 1977)

0-0-0-0-0-0

BUITENLAND

Via de universiteit van Parijs ontvingen wij een "open brief" gericht aan de franse Adviescommissie Zedelijkheidswetgeving, waarin aangedrongen wordt op een herziening van de zedenwetgeving in Frankrijk. Enkele wetsartikelen zouden geheel moeten verdwijnen uit het wetboek van strafrecht. Wij drukken hieronder enkele passages uit bovengenoemd stuk af.

LETTRE OUVERTE A LA COMMISSION DE REVISION DU CODE PENAL POUR LA REVISION DE CERTAINS TEXTES LEGISLATIFS REGISSANT LES RAPPORTS ENTRE ADULTES ET MINEURS

Les relations entre enfants, adolescents, et adultes, sont soumises par la loi à des restrictions importantes: soit par la notion de "détournement de mineurs" (qui peut être constitué par le simple hébergement, pour une nuit, d'un mineur), soit par l'interdiction générale d'entretenir des relations sexuelles avec des moins de 15 ans, ou par l'interdiction spéciale qui vise, quand ils engagent des mineurs de 15 à 18 ans, les rapports homosexuels, définis comme "impudiques ou contre nature".

De brief eindigt aldus:

Les signataires de la présente lettre dénoncent l'iniquité et le caractère discriminatoire de l'article 331 par. 3 du code Pénal. Ils estiment que ce texte doit être abrogé, comme ont été heureusement abrogés les textes réprimant l'adultère, l'interruption de grossesse, et les pratiques anticonceptionnelles. Ils estiment, enfin, de façon plus générale, que les dispositions prétendant à une "protection" de l'enfance et de la jeunesse, comme l'article 334-1 concernant "l'incitation de mineurs à la débauche", qui peut permettre d'inculper toute personne "favorisant" ou "facilitant" des rapports sexuels entre mineurs, ou l'article 356 concernant le "détournement de mineurs", sont, de même que l'article 331, de plus en plus incompatibles avec l'évolution de notre société, justifiant des tracasseries et des contrôles purement policiers, et doivent être abrogés, ou profondément modifiés, dans le sens d'une reconnaissance du droit de l'enfant et de l'adolescent à entretenir des relations avec des personnes de son choix.

De "lettre ouverte" is getekend door een groot aantal vooraanstaande fransen, zoals hoogleraren, psychiaters, sexuologen. Onder de schrijvers staan de namen van Simone de Beauvoir en Jean-Paul Sartre.

Redactie, administratie en medewerkers van

N.I.K.S.

Wensen U een prettige en zonnige vakantie

Met veel vriendschap en liefde

Er werd een kind gedood, door de kogels en bommen van de "witte bevrijders" die vochten voor vrijheid en democratie, tegen de "zwarte onderdrukkers", die op hun beurt weer vochten tegen de "witte invallers".
en de buurt zweeg, en tolereerde.

Er werd een kind gedood in het verkeer.
De chauffeur had een borrel op, maar hij kende zijn taxes.
Totdat hij één keer verkeerd taxeerde.
en de buurt zweeg, en tolereerde.

Er werd een kind gedood, ongewenst, gehaat, door eigen ouders.
Doodgetrapt, geranseld, gehongerd, verdronken, verstikt.
Tijdens de rechtszitting pleitten de psychiater en de psycholoog.
En vroegen de rechter om begrip voor de noodsituatie waarin de ouders tot hun daad kwamen.
En de buurt zweeg en tolereerde.

Er werd een kind bemind door een man.
Het werd gestreeld en gekoesterd, ontving liefde en was gelukkig.
En toen sprak de buurt, en schreeuwde van afschuw en walging.
Want de dood tolereerde ze, de LIEFDE niet.

R. Geus.